

Israels koloniale byggekloss

- Tida er inne for LO å bryte med Israels fagorganisasjon Histadrut.

KLASSEKAMPEN 4. mai 2013

Forfatter: Peter M. Johansen

Det ligger tre forslag inne til LO-kongressen om å bryte med den israelske fagorganisasjonen Histadrut. Dette er et krav som har støtte fra LO i Oslo, Bergen, Trondheim, Stavanger, Tromsø og Mo i Rana, samt EL & IT og en rekke avdelinger av Fellesforbundet og andre forbund. Det er nå på tide at LO-kongressen stiller seg bak kravet og at LO-ledelsen gjør en kritisk prøving av argumentene den har brukt for å avvise kravet. De bygger på falske premisser, hvor virkeligheten langt fra stemmer med terrenget.

Histadrut er okkupant, en byggekloss i koloniseringen på Vestbredden og det annekterte Øst-Jerusalem. Histadrut var aktør i okkupasjonen av Vestbredden, Gaza og Øst-Jerusalem fra fungerende statsminister og arbeidsminister Yigal Allon la fram den første koloniseringsplanen for Vestbredden i juli 1967, én måned etter Seksdagerskrigen.

Den gikk ut på å annektere det meste av Jordan-dalen, Øst-Jerusalem og Etzion-blokken, mens resten av den folkerike åsryggen på Vestbredden og en korridor til Jeriko ble tilbudt Jordan, men kong Hussein avslø.

Siden har Histadrut vært storentreprenør i utvidelsen av koloniene uavhengig av hvilken regjering som har sittet i Israel. Israels «landsfar», David Ben Gurion, Histadruts første generalsekretær, uttalte at «jeg tviler på om vi ville hatt en stat uten Histadrut». Sitatets innhold kunne vært parallellforskjøvet fram til vår tid: Uten Histadrut ville koloniseringen av Vestbredden og Øst-Jerusalem ikke vært så omfattende som i dag. Og den fortsetter med forsert styrke, fortsatt med Histadrut om bord. LOs partner tjener store penger på koloniseringen.

Det har vist seg vanskelig å få den til enhver tid sittende regjeringen til å legge om politikken og begynne å konfrontere Israel, ikke ganne seg blå om forhandlinger som hele tida går i Israels favør og som stadig flere palestinere, langt opp i PLO og Fatah, opplever som tjue år med svindel. Forholdet er slik at Israel er såre fornøyd med at det ikke kommer i stand forhandlinger ved å avvise palestinernes enkle krav om full byggestans i de folkerettsstridige koloniene, et sentralt punkt i Oslo-avtalen fra 1993.

Årsaken er at ingen presser Israel. Nye byggetillatelse fører til bekymrede beklagelser, ingen skarpe fordømmelser eller sanksjoner. Det annonserte tiltaket fra USAs utenriksminister John Kerry er å «stimulere sysselsettingen på Vestbredden» ved hjelp av USAid og Ex-Im Bank. Dette er helt i tråd med statsminister Binyamin Netanyahu tanker om «fredsforhandlinger».

Der regjeringen ikke tør eller vil, må andre handle fordi det haster, det er prekært. Bosetterbefolkningen er nå nær tre ganger så stor. Situasjonen i Øst-Jerusalem er mer prekær enn de fleste tror. Israel har planer om å bygge ut E1, området mellom Øst-Jerusalem og Jeriko som i praksis deler Vestbredden i to. Flere vestlige land oppdager at det brenner blått lys for «tostatsløsningen». Brudd med Histadrut er et tydelig signal om alvoret i situasjonen.

LOs lederkandidat Gerd Kristiansen uttrykte overfor Klassekampen 14. februar i fjor at hun anser kravet om brudd som lavmål og reiser spørsmålet: «Skal LO slutte å ta opp diskrimineringen av palestinerne i det israelske arbeidsmarkedet med Histadrut?»

Svaret er et like markant ja, der hun svarer «et soleklart nei». Histadrut har hørt og kjenner innvendingene mot forskjellsbehandlingen av palestinske arbeidere, stikk i strid med de idealene om fri, demokratisk og solidarisk fagbevegelse som LO holder fram. Histadruts representanter reiser seg og går i protest når LO og andre fagorganisasjoner i Europa, blant dem TUC i Storbritannia, protesterer mot okkupasjonen.

De har med andre ord tydelig fått med seg budskapet – og de har like tydelig vist at de ikke er mottakelige, men fortsetter å være en aktiv aktør i undertrykkingen av Palestina med kolonier, betongmurer og militære veisperringer. Det er derfor nødvendig for LO å trappe opp, å vise handling bak standpunktet, slik COSATU i Sør-Afrika som takker Norge og LO for innsatsen mot apartheid, og Scottish Congress of Trade Unions har gjort.

Argumentet om at det er viktig å ha kontakt med israelsk fagbevegelse, å ha en lyttepost, munner ut i

oppfordringen til LO om å formalisere forbindelsene med fagorganisasjonen WAC-Ma'an som organiserer israelsk og palestinske arbeidere og arbeider på tre språk: hebraisk, arabisk og russisk.

LO sentralt må gå i spissen for at Norge boikotter internasjonale konferanser i Israel og støtter aktivt opp om den internasjonale Palestinian Trade Union Coalition for BDS-kampanjen (boikott, deinvesteringer og sanksjoner). Koalisjonen ble stiftet i mai 2011 med alle palestinske faglige organisasjoner, inkludert Palestinian General Federation of Trade Unions (PGFTU) som LO har forbindelser med.

LO må gå inn for at Forsvaret ikke kjøper eller selger våpen og utstyr med Israel, og aktivt forhindre at G4S og andre selskap som deltar i okkupasjonen og koloniseringen får kontrakter i Norge. LO må gi til kjenne at den kommer til å støtte en tredje intifada om den bryter ut, som del av «den arabiske våren» og slutte å skyve foran seg at ledelsen i PGFTU ikke aktivt ber LO bryte. Beslutningen hviler hos LO, ikke hos PGFTU som har vanskelig nok forhold å arbeide under. Vedtaket krever ikke at PGFTU bryter med Histadrut, slik Kristiansen impliserer overfor Klassekampen.

Solidaritet mot overgrep bør være LOs varemerke.

peter.m.johansen@klassekampen.no